Sygn. akt VI Ka 386/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Witold Żyluk
Protokolant st.sekr.sądowy Barbara Szymańska

przy udziale oskarżyciela publicznego –
po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2013 roku
sprawy **Romana** [redacted]
obwinionego o wykroczenie z art. 92a k.w.
na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego
od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku XIV Wydział Karny
z dnia 17 maja 2013 r., w sprawie XIV W 5289/12

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 9 k.p.s.w. postępowanie przeciwko Romanowi [redacted] o zarzucane mu wykroczenie umarza, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. [redacted] 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych 60/100) tytułem obrony obwinionego z urzędu w II instancji.

SĄD OKRĘGOWY W SŁUPSKU

VI Ka 386/13

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 roku, sygn. akt XIV W 5289/12, Sąd Rejonowy w Słupsku uznał Romana [redacted] za winnego tego, że:

w dniu 31 października 2011 r. o godz. 15.16.42 w miejscowości Kobylnica – ul. Witosa, kierując pojazdem o nr rej. GD[redacted], nie zastosował się do przepisu ograniczającego prędkość do 50 km/h jadąc z prędkością 63 km/h,
to jest popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w.,

za co – na podstawie art. 92a k.w. w zw. art. 24 § 1 k.w. – wymierzył mu karę 100 zł grzywny, jednocześnie zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 130 zł tytułem kosztów sądowych, a także zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. [redacted] 221,40 zł kosztów obrony z urzędu.

A p e l a c j ę złożył obrońca obwinionego, który zaskarżył wyrok w całości i podniósł zarzut:
- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wypływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że obwiniony dopuścił się czynu, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z dokumentów, zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego;
- obrazy przepisów postępowania mającą wypływ na treść orzeczenia przez przekroczenie przez Sąd I instancji swobodnej oceny dowodów;
w n o s z ą c, w konkluzji, o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest o tyle zasadna, że w jej wyniku należało zaskarżony wyrok uchylić i postępowanie umorzyć z powodu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wskazanej w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. – braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Zgodnie z art. 129g ust. 1 Prawa o ruchu drogowym ujawnienie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych przekroczenia dopuszczalnej prędkości oraz

niestosowania się do sygnałów świetlnych należy do Inspekcji Transportu Drogowego. Natomiast treść art. 129b ust. 4 tej ustawy zakreśla kompetencje straży gminnych (miejskich) do wykonywania kontroli ruchu drogowego z użyciem urządzeń rejestrujących przenośnych lub zainstalowanych w pojeździe. Nie oznacza to jednak, że z chwilą wejścia w życie od dnia 31 grudnia 2010 r. zmian w Prawie drogowym, strażnicy gminni (miejscy) pozbawieni zostali uprawnień do wykonywania kontroli z użyciem stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych, ujawniających przekroczenia dopuszczalnej prędkości oraz niestosowania się do sygnałów świetlnych. Na to bowiem wskazuje zawarte w art. 129g ust. 1 Prawa o ruchu drogowym zastrzeżenie art. 129b ust. 3 pkt 3 tej ustawy, z którego wynika upoważnienie strażników gminnych (miejskich) do używania urządzenia rejestrującego, a którym – zgodnie z art. 2 ust. 59 Prawa o ruchu drogowym – jest „stacjonarne, przenośne albo zainstalowane w pojeździe (...)urządzenie ujawniające i zapisujące za pomocą technik utrwalania obrazów naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierujących pojazdami". Wobec tego strażnicy gminni (miejscy) mogą wykonywać kontrolę ruchu drogowego, w zakresie wyznaczonym przez art. 129b Prawa o ruchu drogowym, również z użyciem stacjonarnych urządzeń rejestrujących. Jednak warunkiem jej wykonywania jest uzyskanie zgody Głównego Inspektora Transportu Drogowego na instalację stacjonarnego urządzenia rejestracyjnego. Jak wynika z treści art. 20b ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, dodanego na mocy art. 3 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy–Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r. Nr. 244 poz. 1454) i obowiązującego od dnia 31 grudnia 2010 r., instalacja w pasie drogowym stacjonarnych urządzeń rejestrujących lub obudów na te urządzenia następuje na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub z inicjatywy zarządcy drogi, ale za zgodą Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Przepis ten w części dotyczącej zarządcy drogi stosuje się odpowiednio do straży gminnych (miejskich) w przypadku urządzeń rejestrujących eksploatowanych przez te straże – art. 20b ust. 5 cyt. wyżej ustawy o drogach publicznych. Nie ulega więc wątpliwości, że od dnia 31 grudnia 2010 r. zgoda Głównego Inspektora Transportu Drogowego, o której mowa w art. 20b ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych dotyczy nie tylko stacjonarnych urządzeń rejestrujących instalowanych

od nowa, ale też eksploatowanych przez straże gminne (miejskie) w chwili początku obowiązywania tego przepisu.

Stwierdzić więc należy, że legalność wykonywania od dnia 31 grudnia 2010 r. przez strażników gminnych (miejskich) kontroli ruchu drogowego z użyciem stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym uzależniona jest również od zgody Głównego Inspektora Transportu Drogowego, wyrażonej w trybie art. 20b ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Tymczasem z treści pisma Zastępcy Komendanta Straży Gminnej w Kobylnicy z dnia 1 sierpnia 2013 r., wynika (k.173-174), że stacjonarne urządzenie rejestrujące przy ul. Witosa w Kobylnicy, którym zarejestrowano w dniu 31 października 2011 r. o godz. 15:16:42 przekroczenie dopuszczalnej prędkości przez pojazd o nr rej. GD [redacted], zainstalowane jest w tym miejscu bez zgody Głównego Inspektora Transportu Drogowego, a więc nielegalnie. Zatem, w oparciu o w ten nielegalny sposób uzyskane dane dotyczące przekroczenia prędkości, Straż Gminna w Kobylnicy nie mogła prowadzić czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 54 k.p.s.w., ani wobec kierującego pojazdem, ani też wobec właściciela pojazdu, którym przekroczono prędkość, jak również Komendant Straży Gminnej w Kobylnicy nie miał uprawnień, o których mowa w art. 17 § 3 k.p.s.w., do złożenia wniosku o ukaranie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, niezależnie od granic zaskarżenia wskazanych w apelacji, Sąd Okręgowy – na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. – uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.s.w. postępowanie przeciwko Romanowi [redacted] o zarzucone mu wykroczenie umorzył.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o dyspozycję art. 118 § 2 k.p.s.w..